

ΤΑ ΦΡΕΣΚΑ

ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΕΝΤΑΞΗΣ ΤΩΝ 11^{ΟΥ} & 63^{ΟΥ}
ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Θέμα: αληθινά Ταξίδια μόνο με Λόγια

(από το βιβλίο της Μάρως Βαμβακιάκη: *Η μοναξιά είναι από χρώμα*, Φιλαιπότης, 1998)

Τ. 24 7-6-2013

Αφιερώνεται στη «λαχτάρα» όλων για ποίηση και λογοτεχνία που φουντώνει πολύ στα ζεστά μας καλοκαίρια...

..... 8

Μια εικόνα επαναλαμβανόμενη απ' τα παιδικά μου χρόνια αναδύεται κάθε τόσο μέσα από εικόνες άλλες που δεν μπορώ να καταλάβω τι τη συνδέει μαζί τους και τι την προκαλεί:

Στέκομαι στο πιο πάνω σκαλοπάτι της ξύλινης εσωτερικής σκάλας του πατρικού σπιτιού μου. Είμαι περίπου οκτώ χρονών. Φορώ το κοντό μπλε παντελόνι κι ένα γκριζο πουλόβερ με γυριστό γιακά. Έχω στο γόνατο σταυρωτά δυο λευκοπλάστες.

Το φως που έρχεται απ' το παράθυρο αριστερά μου είναι φως συννεφιασμένου σούρουπου όμως με μια συνεφιά που αραιώνει στη δύση και τα χρώματα του μισοσκεπασμένου ήλιου μπορούν και περνούν ρόδινα. Ροδίζουν ελαφρά την ατμόσφαιρα του σπιτιού.

Στο σπίτι βασιλεύει μια βαθειά πηχτή σιωπή σαν ουσία που απλώνει στο χώρο.

Κυττώ τη σκάλα στα πόδια μου.

Μου φαίνεται πανύψηλη και απότομη. Κάτω το δάπεδο του διαδρόμου στρωμένο με δίχρωμες πλάκες, στην άκρη δεξιά σε πήλινη γλάστρα υπάρχει μια μεγάλη φτέρη. Το ύψος της σκάλας μου προκαλεί ίλιγγο.

Ο κίνδυνος της πιθανής πτώσης μου με συναρπάζει. Στέκομαι τεντωμένος και έτοιμος σαν κολυμβητής πριν βουτήξει, στην άκρη του σκαλοπατιού κι αισθάνομαι πως είναι στο χέρι μου να πέσω ή όχι. Αυτό το αίσθημα με πλημμυρίζει με μια ελευθερία εκστατικά επικίνδυνη.

Ξέρω πως η μητέρα μου είναι μέσα στην κουζίνα κι ετοιμάζει το βραδινό, κανείς άλλος δεν βρίσκεται στο σπίτι τούτη την ώρα. Μυρίζει γλυκό που ψήνεται. Κάτι σαν ζύμη με φρούτα, αχλάδι μάλλον ή κυδώνι.

Ξέρω πως η μητέρα μου θα τρέξει την τελευταία στιγμή να μ' εμποδίσει να πέσω αλλά ακόμα κι αν πέσω εκείνη έχει τον τρόπο να με σηκώσει και να μου γιατρέψει αμέσως κάθε πληγή.

Ζυγίζομαι ανάμεσα στον κίνδυνο και την ασφάλεια κι αυτή η διφορούμενη αίσθηση με γεμίζει με μια καινούρια και σπάνια ευχαρίστηση. Αυτή ακριβώς η διφορούμενη κι αντιφατική αίσθηση μου αρέσει τόσο που αποτυπώνει τη μνήμη της πάνω μου σ' όλη μου τη ζωή.

Ξαφνικά, λίγο τρομάζω και θέλω να επιβεβαιώσω την άγρυπνη παρουσία της μητέρας μου πίσω μου. Της λέω:

- Μαμά, τι ώρα είναι;

Μου απαντά από μέσα πως λίγο πριν το ρολόι χτύπησε έξι.

- Μαμά, τι ώρα είναι;

Η φωνή μου παιδική κι ελαφρά ανήσυχη έρχεται και ξανάρχεται με διαφορετικά κύματα. Με βρίσκει απροσδόκητα, και συνδέει μυστηριακά τα κεφάλαια της ζωής μου.

Αργότερα τούτη η ανάμνηση πέρασε μερικές φορές στον ύπνο μου και άρθρωσε διάφορα ετερόκλητα όνειρα.

- Μαμά, τι ώρα είναι;

Κάποτε μεταμορφώθηκε σε εφιάλη:

Εγώ να στο πάνω σκαλοπάτι, η εσωτερική σκάλα ακόμα πιο ψηλή κι απότομη, σχεδόν κατακόρυφη. Το φως του δειλινού, η πηχτή σιωπή, η φτέρη στο βάθος κι εγώ να ρωτώ την ίδια ερώτηση:

- Μαμά, τι ώρα είναι;

Από δω και πέρα η ατμόσφαιρα παραμορφώνεται. Δεν παίρνω απάντηση καμιά. Η μητέρα δεν υπάρχει πουθενά, το σπίτι είναι νεκρό, το ρολόι δεν δουλεύει. Ο χώρος είναι κρύος κι άσμος.

Μονάχα ο κίνδυνος ανοίγεται πια μπροστά μου ενώ η ασφάλεια από πίσω μου μ' έχει εγκαταλείψει. Θέλω να κάνω πίσω και δεν μπορώ. Ο ίλιγγος μεγαλώνει κι η σκάλα βαθαίνει κι άλλο. Η φτέρη από κάτω γίνεται μακρινή σα στίγμα. Πνίγομαι από αγωνία και ζυπνώ κάθιδρος.

Η απώλεια της παιδικής ασφάλειας που με ορφάνεψε παντοτινά εικονογραφήθηκε σ' αυτόν τον επαναλαμβανόμενο εφιάλη. Πάντα κάτι μέσα μου ρωτά ανέλπιδα:

- Μαμά, τι ώρα είναι;

Δε θέλω άλλο να καταφεύγω σε μύθους.

Η ζωή από μόνη της είναι τόσο μαγική που ξεπερνά και τις πιο τρελές προσδοκίες μας. Μας λέει εκείνη η καθαρή όραση που μπορεί να διακρίνει με κατανόηση τη θαμβωτική πολυπλοκότητά της.

Τα μικρά παιδιά δε φτιάχνουν μύθους γιατί ζουν απ' ευθείας χωρίς διερμηνείς και μεσάζοντες. Η πραγματικότητα των παιδιών είναι τα παραμύθια μας και η παραμυθία μας για το χαμένο παράδεισο στην εξορία μας. Τα παιδιά από μόνα τους ξέρουν. Μπορούν ν' αποκρυπτογραφούν τα μαγικά σημάδια του κόσμου γιατί την έχουν την καθαρή όραση που συλλαμβάνει τα άφαντα ενώ εμείς τη χάσαμε με τα χρόνια και με τις γνώσεις.

Τα παιδιά είναι σοβαρότερα και συνεπέστερα απ' τους μεγάλους γι' αυτό κι εγώ στο παλιό ζαρωμένο παιδί που απέμεινε μέσα μου προστρέχω όταν είναι να αισθανθώ τα πιο σπουδαία. Ένα παιδί από παλιά και από βαθιά βγαίνει κι αποφασίζει στις εσχαιές της ζωής μας. (απόσπασμα σ. 53-55) ...

Ευχαριστώ το φίλο, συνάδελφο & συγγραφέα Γιάννη Ζιάραγκα, για τη συνέπειά του στις αναζητήσεις μας περί λογοτεχνίας & ζωής.